

Eessõna

Hea lugeja!

Suur tänu, et võtsite kätte selle Lucinda Riley romaani. Mina olen Lucinda poeg Harry Whittaker. Kui minu nimi on teile juba tuttav, siis on selle põhjuseks kahtlemata „Atlas. Pa Salti lugu”, mis on ema loodud „Seitsme õe” sarja viimane osa ja mille ma pärast tema surma 2021. aastal tema palvel lõpuni kirjutasin.

Ma tahtsin selgitada, miks „Peidus tüdruk” ilmub alles 2024. aastal. Selleks pean tegema ema loomingust lühikokkuvõtte, niisiis loodan, et te annate mulle selleks loa.

Aastatel 1993 kuni 2000 kirjutas ema Lucinda Edmondsi nime all kaheksa romaani. Tema karjääri katkestas järsult raamat pealkirjaga „Topeltnägemine”. Väljamõeldud sündmustikus vihjati võimalusele, et Briti monarhias oli üks abieluväline perekonnaliige. Printsess Diana hiljutise surma ja sellele järgnenud monarhia populaarsuse madalseisu tõttu pidasid raamatupoed seda projekti liiga riskantseks. Seetõttu Lucinda Edmondsi raamatu tellimused tühistati ja kirjastaja lõpetas temaga sõlmitud lepingu.

2000. ja 2008. aasta vahelisel perioodil kirjutas ema kolm romaani, millest ükski ei ilmunud. Siis aga, 2010. aastal, toimus läbimurre. Tema esimene raamat Lucinda Rileyna – „Kasvuhoonelill”^{*} – jõudis

^{*} Eesti k tlk Anne Kakh, Varrak, Tallinn 2012. – *Toim.*

raamatupoodidesse. Uue nime all sai temast lõpuks maailma üks edukamaid naistekirjanduse autoreid ja ajal, mil ta aktiivselt kirjutas, müüdi tema raamatuid kuuskümmend miljonit eksemplari. Tuttuute romaanide kõrval tegi ema ümber ka kolm Edmondsi nime all kirjutatud raamatut: „Aria” (millest sai „Itaalia tüdruk”), „Mitte päris ingel” (millest sai „Inglipuu”) ja eelnimetatud „Topelnägemine” (millest sai „Armastuskiri”^{*}). Mis puudutab kolme tookord ilmumata jäänud romaani, siis nüüd on need kõik kirjastatud ja suurt edu saavutanud.

Kohe jõuan ka „Peidus tüdruku” juurde. Esimest korda ilmus see 1993. aastal pealkirjaga „Peidus iludus” ja oli teine romaan, mille mu tollal kahekümne kuue aastane ema paberile pani. Ta mainis sageli, kui uhke ta selle loo kirjutamise üle on, ja tal oli kavas seda kogu maailmale uuesti tutvustada. Kahjuks ei saanud ta selleks võimalust.

Kui ma seda esimest korda lugesin, avaldas see mulle väga tugevat muljet. Raamatu lehekülgedelt leiata luhta läinud ambitsioone, keelatud armastust, kättemaksu ja mõrva ... mis kulmineerub saatuslikuks, unustatud ettekuulutuseks minevikust. Mind hämmastas, et käsikiri sisaldas nii palju kõike seda, mida Lucinda oma hilisemates töödes esile tõstis: glamuurseid tegevuspaiku, perekonna tähtsust ja armastuse võimet üle põlvkondade edasi kanduda. Aga nagu ikka ei kohku ta tagasi kirjeldamast ka karmi tõelisust, nagu depressioon, alkoholism ja seksuaalne vägivald naiste vastu.

Pole kahtlustki, et Lucinda on alati olnud üks maailma parimaid jutuvestjaid, aga tema kui kirjaniku hääl muutus rohkem kui kolmekümneaastase karjääri jooksul loomulikult küpsemaks. Kolme eelmise ümbertöötamise kallal nägi ta kõvasti vaeva: muutis süžeed, lisas tegelaskujusid ja tegi stiiliparandusi. Seetõttu olen ma selle raamatu puhul tema rolli üle võtnud, teksti värskendanud ja kaasajastanud, aidanud Edmondsil saada Rileyks.

^{*} Eesti k tlk Faina Laksberg, Varrak, Tallinn 2019. – *Toim.*

Tööprotsess osutus väljakutseks. Loomulikult soovisin ma säilitada võimalikult palju esialgsest variandist, aga minu kohuseks oli moderniseerida vaatenurki ja tundeeksust, rebimata samas välja romaani südant. Maailm on kolmekümne aasta jooksul kõvasti edasi arenenud ja internetikommentaariid näivad iga päevaga aina õelamaks muutuvat. Loodetavasti õnnestus mul karisid vältida ja ema suhtes õiglane olla. Tuleb rõhutada, et emale oli väga hästi tuttav maailm, millesse te peagi süvenete. Varases nooruses oli ta näitleja ja modell ning ma olen veendunud, et nii mõnigi selle raamatu osa tugineb tema isiklikele kogemustele.

Nagu Lucinda lugejad juba teavad, tahtis ema oma väljamõeldud lood sageli ehitada päriselt aset leidnud ajalooliste sündmuste ümber, jutustades nendest perioodidest tihti mõnd vähemtuntud lugu. „Seitsme õe” sarjas kujutatakse maailmasõdade pingeid, konflikti Suurbritannia ja Iirimaa vahel, inimõiguste kaitsmiseks alanud liikumist Ameerikas, Austraalia aborigeenide ees seisnud väljakutseid ning mustlaste elu Hispaanias. „Peidus tüdrukus” kirjeldab Lucinda teise maailmasõja ajal okupeeritud Poolas paiknenud Treblinka koonduslaagri õudusi. See teema oli talle ilmselgelt väga oluline, nagu kahtlemata ka kõigile teistele kaastundlikele ja aktiivsetele maailmakodanikele. Kindlasti oleks ta lootnud, et romaanis kujutatud väljamõeldud sündmused julgustavad lugejaid holokausti kohta rohkem teada saama.

Niisiis, „Peidus tüdruk” pole enam peidus. Lucinda püsilugejatele võin öelda, et ema ootab teid nagu vanu sõpru, valmis tõmbama teid minevikku ja keerutama koos teiega tantsu üle kogu maakera. Uutele lugejatele aga ütlen: tere tulemast! Mul on väga hea meel, et olete otsustanud veeta veidi aega koos Lucinda Rileyga.

Harry Whittaker, 2024

Proloog

Vana naine silmitses pika pilguga Leah'd ja seejärel voltis naeratus ta näole tuhat kortsu. Leah' meelest pidi ta olema vähemalt saja viiekümne aastane. Kõik Leah' algkoolikaaslased pidasid naist nõiaks, ja kui nad pärast tunde läbi küla kodu poole kõndisid, ulgusid nad tema hooletusse jäetud majakesest möödudes nagu mardused. Täiskasvanutele oli ta vana Megan, kes viis vigastatud linnud koju ja ravis taimesegudega nende murtud tiibu. Mõned pidasid teda hulluks, teised aga arvasid, et tal on loomupärane tervendaja anne ja veidrad üleloomulikud võimed.

Leah' emal oli temast kahju.

„Vaene mutike,” tavatses ta ikka öelda, „üksipäini selles rõeskes rāpases hütis.” Ning käskis seejärel Leah'l kanakuudist mõned munad tuua ja Meganile viia.

Logisevale uksele koputades tagus Leah' süda alati hirmust. Tavaliselt avas Megan aeglaselt ukse, lasi pilgul ringi käia ja haaras peanoogutusega Leah' käest munad. Siis läks üks uuesti kinni ja Leah tormas tuhatnelja koju tagasi.

Täna aga lükati üks pärast koputamist palju rohkem lahti ja Leah võis näha Megani selja tagant paistvaid hurtsiku hämaraid nurgataguseid.

Megani ainitine pilk püsis ikka veel temal.

„Ma ... ma ... Ema arvas, et teil võib mune tarvis minna.” Leah ulatas naisele karbi ja vaatas, kuidas pikad kondised sõrmed sellest kinni haarasid.

„Aitäh.”

Leah'd üllatas leebe hääletoon. Nõia moodi Megan küll ei olnud.

„Ehk astud sisse?”

„Tegelikult ma ...”

Aga käsivars oli juba Leah' öla ümber põimunud ja lükkas teda tasakesi edasi.

„Ma ei saa kauaks jääda. Ema hakkab muretsema, kuhu ma kadusin.”

„Sa võid talle öelda, et jõid nõid Megani seltsis teed,” kihistas naine naerda. „Mine istu sinna. Ma panen kohe tee tõmbama.” Megan osutas ühele teine teisel pool väikest tühja kaminat seisvast kahest päevinäinud tugitoolist.

Leah võttis närviliselt istet ja surus käed reite alla. Ta vaatas kitsas kõõgis ringi. Kõiki seinu ääristasid riulid vanade kohvipurkidega, milles olid veidravarvilised taimesegud. Megan võttis ühe purgi alla, tõmbas kaane pealt ja pani igivanasse roostevabast terasest teekannu kaks teelusikatäit kollast pulbrit. Lisanud kannust vett, asetas ta teekannu koos kahe tassiga kandikule ja pani kandiku Leah' ette lauale. Seejärel laskus Megan pikkamööda teise tugitooli.

„Kas sa valaksid tee välja, kullake?”

Leah noogutas, kummardus ettepoole ja kallask aurava vedeliku kahte täketega portselantassi. Ta tõmbas õhku ninna. Vedelikul oli kummaline mõrkjas lõhn.

„Kõik on korras, ma ei püüa sind mürgitada. Vaata, ma võtan kõigepealt lonksu enda tassist ja siis on näha, kas ma suren. See on kõigest võililletee. Teeb sulle head.” Megan haaras tassi pihkude vahele ja jõi. „Proovi.”

Leah tõstis tassi ettevaatlikult huulte juurde, püüdes hingata läbi suu, sest kirbe hais oli tema jaoks liiga tugev. Võtnud ühe lonksu, neelas ta selle maitset tundmata alla.

„No näed, polnudki nii hull?”

Leah raputas pead ja pani tassi lauale. Ning ootas siis tugitoolis niheledes, kuni Megan oli enda oma tühjaks joonud.

„Aitäh tee eest. See oli väga hea. Aga nüüd pean ma tõesti minema. Ema hakkab ...”

„Ma olen sind iga päev jälginud, kui sa siit mööda lähed. Täiskasvanuna saab sinust tõeline kaunitar. Sinu ilu on juba praegu märgata.”

Leah punastas, kui Megani teraselt puurivad silmad teda pealaest jalatallani möötsid.

„Ilu ei pruugi aga sugugi olla nii suur õnnistus, nagu terve maailm arvab. Hoia end.” Megan tõmbas kulmu kortsu ja sirutas siis talle üle laua käe. Leah võpatas, kui kondised sõrmed justkui küünised tema käe ümber sulgusid. Tal hakkas tekkima paanika.

„Jah, aga ma ... ma pean koju minema.”

Megani silmad vaatasid Leah't mööda kaugusse ja tema keha oli pingul. „Ma näen kurjust, ma tunnen seda. Sa pead olema valvel.” Megani hääл muutus valjemaks. Leah oli hirmust halvatud. Haare tema käe ümber tugevnes.

„Ebaloomulikud asjad ... kurjakuulutavad asjad ... ära kunagi saatusega mängi, ajad mustri sassi. Vaene hing ... see mees on kadunud ... hukule määratud ... Ta tuleb sind nõmmele otsima ... ja sa pöördud vabatahtlikult sinna tagasi. Saatust ei saa muuta ... sa pead sellest mehest kaugemale hoidma.”

Järsku haare Leah' käe ümber nõrgenes ja Megan varises tagasi tugitooli, silmad suletud. Leah hüppas jalule, tormas välisukse juurde ja sealt edasi tänavale. Ta jooksis ühtejutti senikaua, kuni oli jõudnud kanakuudi juurde, mis asus tema ja ta vanemate koduks oleva pisikese ridamaja taga. Ta lükkas riivi ukse eest ja varises põrandale, ehmatades kanad laiali.

Leah toetas pea vastu puitseina ja püüdis hingamist aeglustada.

Külaelanikel oli õigus. Megan oli hull. Mida ta oligi öelnud selle kohta, et Leah end hoiaks? See oli hirmuäratav. Leah oli üheteistaastane ega saanud millestki aru. Ta tahtis ema juurde, aga poleks saanud talle juhtunust rääkida. Ema arvaks, et ta mõtles selle välja,

ning ütleks, et temast pole kena vaese abitu vanaproua kohta õelaid kuulujutte levitada.

Leah tõusis ja hakkas aeglaselt tagaukse poole minema. Kodu tuttav lõhn rahustas teda, kui ta sooja kööki sisse astus.

„Tere, Leah, sa tulid just õigel ajal, me hakkame õhtust sööma. Võta istet.” Doreen Thompson pööras end ringi ja naeratas, aga siis libises üle tema lauba murekorts. „Mis on, Leah, kas juhtus midagi? Sa oled näost valge nagu vaim.”

„Ei, midagi ei juhtunud, ema. Ainult kõht valutab.”

„Tõenäoliselt on see kasvamisvalu. Proovi natuke süüa ja ma olen kindel, et sul hakkab parem.”

Leah läks ema juurde ja kallistas teda kõvasti.

„Mis siis nüüd lahti on?”

„Ma ... ma armastan sind, ema.” Leah surus end kõvasti rahustavate käte vahele ja tundis end palju paremini.

Aga kui ema järgmisel nädalal palus tal nagu ikka Meganile mune viia, keeldus tüdruk kategooriliselt.

Kuus kuud hiljem Megan suri ja Leah oli selle üle rõõmus.

I

Yorkshire, juuni 1976

Rose Delancey torkas peenikese sooblikarvadest pintsli tärpentini-purki. Ta pani paleti värvipritsmetega kaetud tööpingile ja vajus raskeid punakaskuldseid juukseid näo eest kõrvale lükates hõredaks kulunud kangaga kaetud tugitooli. Võtnud kätte foto, mille järgi ta tööd oli teinud, võrdles ta seda enda ees molbertil seisva lõpetatud maaliga.

Sarnasus oli täielik, ehkki ta ei suutnud siledate ja läikivate märade vahel vahet teha. Aga ajal, mil ta püüdis kokku panna tööde kollektiooni, mida Londoni galeriis näidata, maksid sedasorti maalid tema arved.

Töö oli sellel korral tellinud üks rikas kohalik talupidaja, kellele kuulus kolm võidusõiduhobust. Ondine, raudjas mära, kes tundeküllasel pilgul maalilt Rose'ile otsa vaatas, oli number kaks. Talunik maksis talle iga maali eest viissada naela. Selle raha eest võis ta lasta panna uue katuse eraldiseisvale kivist härrastemajale, kus ta koos lastega elas. Ta teadis, et sellest summast ei jätku järjest hullemaks muutuva niiskusprobleemi lahendamiseks või kuiva mädaniku ja puiduusside likvideerimiseks, aga algus oli tehtud.

Rose oli kõik lootused pannud näitusele. Kui tal õnnestuks seal maha müüa kasvõi paar maali, aitaks see likvideerida suure osa aina

kasvavatest võlgadest. Panga juhile antud pidevad lubadused ei mõju-
nud enam veenvalt ja Rose teadis, et kõnnib väga õhukesel jääl.

Aga ta polnud oma töid eksponeerinud väga pikka aega – peaaegu
kakkümmend aastat. Pärast neid peadpööritavaid päevi, kui teda
olid jumaldanud nii kriitikud kui ka publik, võis ta olla unustatud.
Rose oli olnud noor, kaunis ja äärmiselt andekas ... aga siis oli kõik
läinud viltu, ta oli Londoni säravad tuled selja taha jätnud ning tul-
nud elama siia, et Yorkshire'i laugjalt künkliku nõmmemaastiku kes-
kel Sawoodis üksindusse tõmbuda.

Jah, järgmise aasta aprillis toimuv näitus oli kahtlemata õnne-
mäng, aga pidi end ära tasuma.

Rose tõusis ja manööverdas oma suure kehaga vilunult pisikesse
atlejeesse kuhjatud asjade vahel. Ta suunas pilgu läbi piltpost-
kaardiliku akna välja, kus valitses häirimatu vaikus. Vaatepilt täi-
tis ta nagu ikka meelerahuga ja oli peamine põhjus, miks ta selle
häärberi oli ostnud. Hoone paiknes künka tipus ja miski ei takis-
tanud vaadet all laiuvale orule. Värelus kaugelt paistval hõbedasel
veekogul, mida nimetati Leemingu veehoidlaks, moodustas kauni
kontrasti seda ümbritseva sügava rohelusega. Ta poleks mingi
hinna eest tahtnud seda vaadet kaotada, aga teadis, et kui näitus
läbi kukub, tuleb maja maha müüa.

„Pagan! Pagan! Pagan!” Rose pörutas rusikaga vastu aknalaua
tugevat halli kiviplaati.

Loomulikult oli olemas ka teine võimalus. Tal oli alati olnud ole-
mas ka teine võimalus, aga seda polnud ta juba kakkümmend aastat
tahtnud arvesse võtta.

Rose mõtles oma vennale Davidile, kellele kuulusid katusekorter
New Yorgis, maamaja Gloucestershire'is, villa ühel fantastilisel
Kariibi mere saarel ja ookeanil seilav purjejaht, mille ankrupaigaks
oli Amalfi rannik. Palju oli olnud öid, mil Rose oli kuulnud, kuidas
vesi paremal pool voodit seisvasse kastrulisse tilgub, ja mõelnud, et
peaks vennalt abi paluma. Aga oli siiski valmis pigem laskma end

kodust välja tõsta kui temalt raha küsima. Asjad olid läinud liiga valesti, liiga palju aega tagasi.

Rose polnud venda palju aastaid näinud, hoidnud vaid ajalehe-artiklite kaudu end kursis tema tähelennuga võimukoridorides. Hiljuti oli ta lugenud, et venna naine oli kaheksa kuu eest surnud ja jätnud venna leseks, kasvatama üksi kuueteistaastast poega.

Ja siis, nädal aega tagasi, oli ta saanud telegrammi.

Kallis Rose punkt Järgmisel kahel kuul ootavad ees tõsised ärikohustused punkt Minu poeg Brett tuleb kahekümnendal juunil internaatkoolist koju punkt Ma ei taha teda üksi jätta punkt Ta leinab ikka veel ema punkt Kas ta tohib tulla sinu juurde punkt Maaõhk teeb talle head punkt Tulen talle augusti lõpus järele punkt David.

Telegrammi saabumine oli takistanud Rose'i viis päeva ateljeesse sisenemast. Ta oli võtnud ette pikki jalutuskäike nõmmel, püüdes jõuda selgusele, miks David seda oli teinud.

Aga Rose ei saanud selles suhtes ka midagi ette võtta. David oli pannud ta *fait accompli* ette. Poiss lihtsalt tuleb, olles tõenäoliselt ärähellitatud jõmpsikas, kes käitub üleolevalt, ei lepi naljalt eluga lagunevas härrastemajas ega soovi lilllegi liigutada.

Teda vaevas küsimus, kuidas tema lihased lapsed neile seni tundmatu nõo saabumise järel end tunnevad. Rose pidi välja nuputama, mismoodi neile selgitada, miks järsku ilmub välja mitte ainult Brett, vaid ka onu, keda peeti maailma üheks rikkaimaks meheks.

Miles, Rose'i pikka kasvu nägus kahekümnene poeg, tõenäoliselt vaid noogutab ja lepib küsimusi esitamata olukorraga, samas kui viieteistaastane Miranda ... Raske loomuga lapsendatud tütrele mõeldes tundis Rose tavapärast süüdlaslikku valutorget.

Rose muretses, et põhjus peitub temas endas, miks Miranda nii sageli probleeme tekitab. Tüdruk oli ärä hellitatud, ebaviisakas, tülit- ses Rose'iga iga tühja asja pärast. Rose oli alati püüdnud välja näidata,

et armastab teda sama palju kui Milesi, aga Miranda näis tundvat, et ei suuda iial võistelda sidemega, mis seob ema ja poega, sest nemad on üks liha ja veri.

Rose oli kõigest väest pingutanud, et Mirandat armastada, et anda endast parim. Aga mõistis, et koduse pereõhkkonna loomise asemel tekitab Miranda vaid pingeid juurde. Ema ja tütre vahel valitsev segu süütundest ja puudulik suhtlus tähendas, et parimal juhul nad lihtsalt talusid teineteist.

Rose kujutas ette, kui sügavat muljet Bretti saabumine ja noormehe isa uskumatu rikkus Mirandale avaldab. Kahtlemata hakkab tüdruk ka flirtima. Ta oli väga kaunis tütarlaps, kes oli juba praegu selja taha jätnud pika murtud südamete rivi. Rose soovis, et Miranda poleks nii ... üheselt mõistetav. Tema keha oli juba täielikult välja arenenud ja ta ei teinud katsetki seda varjata. Ta demonstreeris maksimaalselt oma vapustavaid blonde juukseid. Rose isegi ei proovinud enam keelata tal kasutada erepunast huulepulka ja kanda lühikesi seelikuid, sest Miranda võis siis päevi mossitada ning sama kaua kestis ka rusuv kodune õhkkond.

Rose heitis pilgu käekellale. Miranda pidi õige pea koolist tagasi jõudma ja Miles oli koduteel Leedsist, kus ülikoolis oli äsja semester lõppenud. Rose oli palunud proua Thompsonil katta pidulik teelaud.

Rose kavatses istuda koos nendega lauda ja teatada nõo peatsest saabumisest, justkui oleks see maailma kõige loomulikum asi, et tema vennapoeg jääb koolivaheajaks nende juurde.

Rose tegi südame kõvaks. Ta pidi mängima oma rolli. Sest keegi neist ei tohi mitte kunagi teada saada ...

2

„Leah, kas sa tahaksid täna härrastemajja mulle appi tulla? Proua Delanceyle tuleb homme külaline, kes jääb pikemaks ajaks tema juurde, mistõttu ma pean ühe ülakorruse toa valmis seadma ja hästi puhtaks tegema. Jumal tänatud, et praegu on suvi. Kui me paar akent lahti teeme, peaks see öudne röske õhk ruumist kaduma.” Doreen Thompson kirtsutas nina.

„Muidugi tulen,” vastas Leah, pilk emal. Doreenil olid paksud pruunid juuksed, mida ta kandis praktilises lühikeses soengus. Hiljutiste kergete lainetega olid kaasnenud kaugelt liiga tugevad lokid otsmikul ja kuklal. Aastatepikkune ränk töö ja mured olid hoidnud tema väärika figuuri saledana, aga vajutanud kolmekümne seitsme aastasele näole ülemäära palju kortse.

„Tore! See on siis otsustatud. Mine pane jalga kõige vanemad teksad, Leah. See tuba on kindlasti üle mõistuse räpane. Ja tee kähku. Ma tahan minema hakata kohe, kui olen sinu isale lõunasöögi valmis teinud.”

Leah'd polnud tarvis rohkem paluda. Ta tormas trepist üles, avas kingakarbisuuruse toa ukse ja sobras räbaldunud igivanu teksasid otsides riidekapi põhjas. Leidnud vana dressipluusi, tõmbas ta selle selga ja istus siis voodi jalutsisse, et näeks peeglit ja saaks taljeni ulatuvad mahagonivärvi lokid patsi põimida. Raske palmik seljal rippumas, nägi Leah välja noorem kui viieteistkümnene, aga kui ta tõusis, reetis peegelpilt tunduvalt küpsema neiu tasapisi kuju võtvad kontuurid. Ta oli alati olnud oma vanuse kohta pikka kasvu, nagu ka Doreen, aga viimase aasta jooksul näis ta olevat järsult pikkust juurde visanud ja oli nüüd oma klassi tüdrukutest pea jagu üle. Ema hoiatas teda alatasa, et ta kasvab jõuvarudest kiiremini, tekitades Leah's

tunde, et ta on natuke päevalille moodi, ning soovitas tütrele kondise keha täidlasemaks muutmiseks rohkem süüa.

Leah leidis voodi alt tossud ja sidus paelad kähku kinni, sest tahtis kiiremini häärberisse jõuda. Ta armastas neid kordi, kui ema ta sinna kaasa võttis. Võrreldes tema praeguse elupaigaga – kitsa elamuga, kus oli kaks tuba üleval ja kaks all –, oli härrastemajas tohutult palju ruumi. Ning proua Delancey oli nii võluv. Naine erines igas mõttes kõigist, keda Leah tundis, ning tema meelest oli Mirandal kohutavalt vedanud, et tal oli selline ema. Mitte et ta poleks oma ema armastanud, aga kuna ema pidi hoolitsema ka isa eest ja terve päeva töötama, kaotas ta vahel kannatuse ja karjus. Leah teadis, et see juhtub ainult seetõttu, et ema on väsinud, ja püüdis talle majapidamistöodes võimalikult palju abiks olla.

Ta mäletas vaid ähmaselt aega, mil isa suutis veel kõndida. Isa oli haigestunud reumatoidartriiti, kui Leah oli neljane, ja viimased üksteist aastat ratastooli aheldatud. Ta oli sinnapaika jätnud raske käelise töö villavabrikus, Leah' ema aga oli läinud proua Delancey juurde majapidajannaks, et kasvõi natukegi raha teenida. Kogu selle aja jooksul polnud Leah kordagi kuulnud, et isa oleks hädaldanud, ning ta teadis, et isa vaevas süütunne, et tema naine peab ühtaegu tema eest hoolitsema ja neile elatist teenima.

Leah armastas isa kogu südamest ja veetis tema seltsis nii palju aega, kui vähegi sai.

Ta jooksis trepist üles ja koputas eestoa uksele. Kui isa haigeks jäi, muudeti elutuba vanemate magamistoaks, pisikesse sahvrisse otse kõõgi kõrvale oli aga volikogu lasknud rajada duširuumi ja tualeti.

„Sisse!”

Leah avas ukse. Härra Thompson istus oma harjumuspärasel paigas akna all. Pruunid silmad, mis Leah oli isalt pärinud, löid tüdruku nähes särama.

„Tere, kullake! Tule anna issile musi.”

Leah tegi, nagu palutud. „Ma lähen koos emaga härrastemajja, et teda aidata.”

„Tubli tüdruk! Sellisel juhul näeme hiljem. Mõnusat päeva!”

„Aitäh. Ema toob sulle võileivad.”

„Nii armas. Head aega, mu kullatükk.”

Leah sulges ukse ja läks kööki, kus ema kattis konservsingi-võileibadega taldrikut pärgamentpaberiga.

„Ma annan need su papsile üle ja siis stardime, Leah,” lausus ema.

Tillukeses Sawoodi külakeses künka otsas paiknev proua Delancey häärber jäi Oxenhope’ist mõnekilomeetrise jalutuskäigu kaugusele. Tavaliselt sõitis proua Thompson sinna jalgrattaga, aga et täna oli Leah temaga kaasas, jätsid nad küla kärmelt selja taha ja rühkisid mäest üles nõmme poole.

Päike oli hommikust saati eresinises taevas säranud ning päev soe ja mahe. Sellest hoolimata oli Leah hilisemaks tagasiteeks valmistudes parka õlule heitnud, sest teadis, et nõmmel võib temperatuur järsult langeda.

„Tõenäoliselt on meil sellel aastal tuli takus,” arvas Doreen. „Proua Delancey ütles mulle, et ta vennapoeg tuleb mõneks ajaks tema juurde elama. Ma ei teadnudki, et tal on õdesid-vendi.”

„Kui vana see poiss on?”

„Teismeline. Järelikult on proua Delanceyl maja rahvast täis, sest Milesil sai ülikoolis semester läbi ja Mirandal algas koolivaheaeg. Temal endal on aga parasjagu näituse korraldamine pooleli.”

Järgnes paus. „Emme, kas ma tohin midagi küsida?” päris Leah.

„Muidugi,” vastas ema.

„Mis sa ... mis sa Milesist arvad?”

Proua Thompson jäi seisma ja pika pilguga Leah’d vaatama. „Loomulikult ta meeldib mulle. Ma olen ju aidanud ta suureks kasvatada. Miks sa mulle üldse nii rumala küsimuse esitad?”

„Ah, niisama,” vastas Leah ema näol kaitsehoiakut märgates.

„Aga mis puudutab seda pisikest preilit, kes on tema õde, siis nojah, mõned asjad, mis tal seljas on ... Temavanusele tüdrukule need ei sobi.”

Leah's tekitasid väljakutsuvad rõivad, mida Miranda kandis, pigem aukartust ja ta vaatas imetlusega pealt, kuidas poisid Greenheadi gümnaasiumis, kus kaks tüdrukut samas klassis õppisid, Miranda ümber kogunesid. Mõnikord nägi Leah, et Miranda suundus pärast kooli koos rühma temast aasta vanemate poistega Cliffe Castle Parki. Ta imestas, kuidas küll Mirandal õnnestub igavas koolivormis välja näha nii kaunis ja täiskasvanulik, samas kui Leah' oma vaid rõhutas tema kiitsakust. Ehkki Leah oli Mirandast ainult kuu aega noorem, tundis Leah end tema kõrval nagu laps.

„Sa küll räägid, et proua Delanceyl pole raha, aga Mirandal on alati uued riided. Ning pealegi elavad nad nii suures majas.”

Proua Thompson noogutas mõistvalt. „Kõik on suhteline, Leah. Võta näiteks kasvõi meie pere. Meil on alailma näpud põhjas, ja proua Delancey väidab sedasama. Aga tema oli vanasti rikas, vägagi rikas. Nii et selle aja võrreldes peab ta end vaeseks. Mõistad?”

„Vist küll.”

„Miranda nuriseb, kui ei saa peole minekuks uut kleiti. Sina nurised, kui õhtueineks pole midagi süüa.”

„Miks ta siis enam rikas pole?”

Ema tegi ebamäärase žesti. „Ma isegi ei tea, mida ta kogu oma rahaga tegi, aga et uuesti maalima hakkas ta alles paar aastat tagasi, polnud ta tõenäoliselt pikka aega ühtki oma tööd maha müünud. Aga aitab lobisemisest. Tõsta tempot, tüdruk, muidu jääme hiljaks.”

Proua Thompson avas häärberi tagaukse, mille kaudu pääses otse kööki. Juba ainuüksi see ruum oli suurem kui terve Leah' kodumaja alumine korrus.

Miranda, kellel oli seljas ereroosast satiinist hommikumantel ja jalas selle juurde sobivad karvased sussid, istus lihvitud männipuidust pika laua ääres ning sõi hommikust, pikad blondid juuksed püüdnud päikesekiiri.

„Tere, Doreen, sa jõudsid täpselt õigel ajal, et mulle veel saia röstida!”

„Tead, seda võid sa täna ootama jäädagi, väike preili. Mulle on jäetud kindlad ülesanded, et sinu ema külalisele tuba valmis seada.”

„Sellisel juhul pole kindlasti Leah’l midagi selle vastu, ei ole ju, kullake?” venitas Miranda.

Leah pööras korraks pilgu emale, kes oli valmis midagi vastu nähvama, ja lausus siis kähku: „Muidugi mitte. Ema, mine sina juba üles, ma tulen kohe järele.”

Proua Thompson tõmbas kulmu kortsu, aga kehtas siis õlgu ja kadus köögist. Leah pistis röstresse paar saiaviilu.

„Iga kord kui ma sind näen, oled sa pikemaks kasvanud,” tõi Miranda aeglaselt kuuldavale kiidusõnad. „Kas sa pead dieeti? Sa oled väga kõhn.”

„Oh ei, ema kutsub mind suulaks. Kui ta lubaks, lakuksin taldriku ka puhtaks.”

„Oled sina vast õnneseen. Mul pruugib vaid korraks koore poole vaadata, kui kilod juba kasvavad,” nentis Miranda nukralt.

„Aga sul on imekena figuur. Seda ütlevad kõik meie klassi poisid.” Leah võpatas, sest selja taga hüppasid saiad röstrist üles.

„Kasuta lahjat võiet ja määri vaid õhuke kiht marmelaadi. Mida need poisid siis veel minu kohta räägivad?” päris Miranda ükskõikselt.

Leah punastas. „Tegelikult arvavad nad, et sa oled ... väga ilus.”

„Kas ma sinu meelest olen ilus, Leah?”

„Ojaa, väga ilus. Mulle ... mulle meeldivad sinu rõivad.” Leah pani taldriku röstsaiaodega Miranda ette. „Kas sa soovid veel üht tassitäit teed?”

Miranda noogutas. „Tead, sa peaksid mainima minu armsale mampsile, et mu rõivad sulle meeldivad. Ta kaotab aru, kui mu seelikuserv ei ulatu pahkluudeni! Ta on kohutavalt kombekas. Kas sa ei tahaks endale samuti teed kallata ja mulle seltsiks olla, kuni ma süön?”

Leah kõhkles. „Parem mitte. Ma pean ülakorrusele emale appi minema.”

„Kuidas soovid. Aga kui sul hiljem aega on, tule minu magamistuppa ja ma näitan sulle uut kleiti, mille ma eelmisel laupäeval ostsin.”

„Suurima rõõmuga. Nägemiseni, Miranda!”

„Näeme.”

Leah läks mööda kääksuvaid astmeid kahe trepikärgu võrra üles ja leidis eest ema, kes laias koridoris kõigest jõust hõredaks kulunud vaipa raputas.

„Ma tahtsin sind just otsima tulla. Mul läheb madratsil teise poole pööramisel abi tarvis. Ühe nurga peal on hallitus. Ma tegin juba kaminasse tule, et ruumi kasvõi veidigi kuivemaks muuta.”

Leah astus ema kannul suurde magamistuppa ja võttis raskel kaheinimesemadratsil ühest otsast kinni.

„Just, lükka ühe külje peale ... täpselt nii. Ma loodan, et see ei muutu sul harjumuseks, et lased alumisel korrusel istuval maadamil kohelda end nagu teenijat. Annad talle sõrme ja ta võtab terve käe. Järgmisel korral keeldud, tüdruk. Pole sinu töö talle asju ette tassida.”

„Palun vabandust, ema. Aga kas ta pole mitte täiesti täiskasvanulik?”

Doreen Thompson märkas tütre silmis imetlust.

„Nojah, seda ta tõesti on, aga sulle pole ta rollimudel, preilna.” Doreen hingas välja ja pani käed puusa. „No nii, palju parem. Linad paneme viimasel hetkel. Siis saab voodi aega ära kuivada ja vaesel hingel õnnestub täna öösel napilt kopsupõletikku vältida.” Tema pilk pöördus aknale. „Seal karbis on aknapuhastusvahend. Nühi räpased klaasid korralikult puhtaks, eks, kullake?”

Leah noogutas ja viis pudeli väikeste tinaraamis ruutudega akna juurde. Ta libistas sõrmega üle klaasile kogunenud tolmu, tõrjudes võrgust välja väikese ämbliku.

„Ma lähen allkorrusele tolmuimeja järele.”

Proua Thompson lahkus toast ja Leah hakkas töötlemata musta klaasi, määris sellele vedelikku ja hõõrus, kuni lapp oli süsimust. Kui neli pisikest nelinurkset ruutu olid puhtad, piilus ta välja. Päike pais-tis endiselt ja nõmm suples valguses. Vaade oli imeline, ulatudes alla

orgu, kus teisel pool veehoidlat kõrgusid Oxenhope'i küla korstnatipud.

Seejärel märkas Leah hoonest mõnesaja meetri kaugusel künkal istuvat kuju. Mees oli käsivarred ümber põlvede põiminud ja vaatas ainiti alla orgu. Leah tundis ära paksud mustad juuksed. See oli Miles.

Miles ajas talle hirmu nahka. Noormees ei naeratanud talle, ei tere-tanud, vaid lihtsalt ... vahtis teda. Kodus olles näis ta veetvat tunde üksi nõmmel. Aeg-ajalt Leah siiski nägi teda, musta siluetti päikese taustal, mis härra Morrise hobusel orus üle kõige kõrgema koha traavis.

Äkki pööras Miles end ümber. Ning justkui oleks tajunud, et Leah teda jälgib, suunas ta oma tumedate silmade pilgu otse tüdrukule. Leah tundis, kuidas noormehe pilk teda puurib. Ta seisis hiirvaikselt ega suutnud end hetkeks liigutada, seejärel läbis tema keha värin ja ta astus kähku akna juurest eemale.

Emal oli tolmuimejaga tagasi jõudnud. „Tule, Leah, hakka pihta. Sa pole puhtaks teinud rohkem kui veerandi jagu klaase.”

Leah nihkus vastumeelselt tagasi akna juurde.

Kuju oli künka otsast kadunud.

„Ma tahtsin sinult küsida, Doreen, kas Leah sooviks veidi taskuraha teenida.”

Leah istus koos emaga köögis ja jõi enne külasse tagasiminekut teed.

Proua Delancey seisis köögiuksel, seljas kittelkleit, mida kattis suur hulk eredaid õlivärviplekke. Ta naeratas Leah'le.

„Minu meelest tundub see olevat päris hea mõte, on ju, Leah?” vastas proua Thompson.

„Jah, proua Delancey. Mida ma peaksin tegema?”

„Sa juba tead, et homme saabub minu vennapoeg Brett, kes jääb mõneks ajaks siia. Probleem on selles, et maalid, mis minu näitusele

lähevad, on veel pooleli. Mul on nende lõpetamiseks vähe aega isegi juhul, kui ei pea iga päev süüa tegema. Mulle tuli mõte, et äkki tahaksid siin emale abiks olla, hoida koos temaga maja korras ning valmistada mulle ja lastele hommiku- ja õhtusöögi. Minu lapsed suudavad juba ise enda eest hoolt kanda, aga vennapoeg ... lühidalt öeldes on tema harjunud tunduvalt uhkema eluviisiga. Loomulikult maksan ma lisatundide eest rohkem, Doreen, ja annan Leah'le ka taskuraha."

Proua Thompson vaatas Leah'le otsa. „Minu arust on mõte suurepärase, juhul kui üks meist saab aega ka isale õhtuks süüa teha, on mul õigus, Leah?”

Leah teadis, et ema meelest võib iga penn lisaraha neile kasuks tulla. Ta noogutas. „Jah, proua Delancey, see meeldiks mulle väga.”

„Tore, kokku lepitud. Mul on küüni all üks vana jalgratas, mida sa saad siia üles jõudmiseks kasutada. Brett saabub homme pärastlõunal ja ma soovin, et sa valmistaksid talle õhtusöögiks midagi erilist. Me einestame söögitoas. Võta välja Wedgwoodi serviis ja tee nimekiri toiduainetest, mida sa selle nädala jooksul vajad. Ma helistan talupoodi ja palun neil kraam kohale tuua. Aga nüüd pean ma tõesti tagasi ateljeesse minema. Homme näeme.”

„Selge, proua Delancey,” lausus proua Thompson.

Rose hakkas köögist välja minema, aga pöördus siis uitmõtte ajel tagasi.

„Kui minu vennapoeg paistab olevat ... veidravõitu, siis ärge pange tähele. Nagu ma juba mainisin, pole tema ema surmast kuigi kaua aega möödas, ja ta on harjunud parimaga.” Rose näis võpatavat. „Olgu, homseni siis.” Ta lahkus köögist ja sulges ukse.

„Vaene laps, kaotas nii noorena ema.” Proua Thompson loputas valamus teetasse.

Uks avanes ja sisse tantsiskles Miranda, kes kandis punast liibuvat miniseelikut ja madala löikega musliinist pluusikest.

„Ma ootasin sind oma uusi rõivaid vaatama, Leah.”

„Tegelikult ma ...”

„Vahet pole. Ma tulin neid ise sulle tutvustama. Mis sa arvad? Kas pole ägedad?” Miranda naeratas ja keerutas end ringiratast.

„Ma arvan, et need on ...”

„Mina arvan, et meil on viimane aeg minema hakata ja su isale õhtusöök viia,” katkestas ema Leah’ d.

Miranda ei teinud temast välja. „Ma sain need Keighleyst, uuest butiigist. Homme õhtul nõo saabumise puhul kavatsen selga panna.” Miranda näole valgus lai naeratus. „Kas sa ikka tead, et tema isa on üks maailma rikkamaid mehi?”

„Ära hakka nüüd lugusid välja mõtlema, noor daam,” noomis teda proua Thompson.

„See vastab tõele!” Miranda istus toolile ja heitis jalad lauale, tuues nähtavale suure osa valgest reiest. „Minu armas mamps hoidis seda saladuses, on nii? Ema vend on David Cooper. *Seesama* David Cooper.” Ta jäi neile reageeringut oodates otsa vaatama ja kortsutas kulmu, kui see jäi tulemata. „Ärge öelge, et te pole temast kunagi kuulnud. Ta on maailmakuulus. Kindlasti teate, et talle kuulub Cooper Industries? Maailma üks suuremaid kompaniisid. Jumal teab, miks meie peame elama selles urkas, kui vanal armsal Rosiel on selline vend.”

„Ära kutsu oma ema Rosieks, väike preili.”

„Palun vabandust, proua T,” ütles Miranda. „Ma olin lihtsalt veendunud, et selles kolmas ei juhtu iial midagi põnevat, ja sain siis ühtäkki teada, et mul on pururikas onu ning et homme jõuab meie juurde tema poeg. Parim uudis on aga see, et – tema poeg on kuusteist. Huvitav, kas tal kallim juba on,” mõtiskles Miranda.

„Ole tema vastu kena, Miranda. Vaene poiss kaotas alles hiljuti ema.”

Miranda suu tõmbus naerule. „Ärge muretsege, olen, proua T ... Olgu, ma lähen proovin nüüd uut näohoolduskomplekti. Nägemiseni!” Ta tõusis ja vuhises köögist välja.

Proua Thompson vangutas pead. „Tule, Leah, meil on aeg minna. Homme ootab ees kiire päev.” Ta kuivatas käed köögitikusse ja osutas peaga ukse poole. „Ning ma haistan probleeme.”